

Arrest

nr. 240 061 van 26 augustus 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de stad BRUGGE, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Brugge van 19 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 233 061 van 24 februari 2020.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 4 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. TAILLAERT, die *loco* advocaat J. VAN MAELE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient samen met haar echtgenoot op 21 december 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 31 januari 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoekster en haar echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissingen worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. 60 525 van 28 april 2011.

1.2. Op 13 december 2010 dienen verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag in om een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op 20 maart, 27 augustus en 23 november 2012, alsook op 24 mei 2013. Deze onontvankelijkheidsbeslissingen worden opeenvolgend ingetrokken en de Raad heeft in de vier ingediende beroepen de afstand van het geding vastgesteld (arresten nrs. 84 005 van 29 juni 2012; 94 971 van 14 januari 2013; 98 528 van 8 maart 2013 en 111 895 van 14 oktober 2013). Op 9 oktober 2013 wordt de aanvraag ongegrond verklaard en wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. De Raad heeft het beroep tegen deze beslissingen verworpen bij arrest nr. 128 202 van 21 augustus 2014.

1.3. Verzoekster dient samen met haar echtgenoot en twee kinderen op 17 december 2015 een aanvraag in om een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 3 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij deze verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard en neemt hij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster en haar gezin. Hiertegen wordt een schorsings- en annulatieberoep ingediend bij de Raad. Op 7 oktober 2019 vraagt verzoekster bij wijze van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen om het hangende schorsingsberoep zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. De vordering tot schorsing wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 227 354 van 10 oktober 2019.

1.4. Op 13 juni 2017 dient verzoekster samen met haar echtgenoot en twee kinderen een tweede aanvraag in om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hierbij worden medische elementen in hoofde van haar echtgenoot aangehaald. Deze aanvraag wordt op 12 april 2018 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Tevens wordt ten aanzien van verzoekster en haar gezin een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Hiertegen wordt een schorsings- en annulatieberoep ingediend bij de Raad. Op 7 oktober 2019 vraagt verzoekster bij wijze van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen om het hangende schorsingsberoep zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. De vordering tot schorsing wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 227 355 van 10 oktober 2019.

1.5. Op 17 mei 2018 dient verzoekster een aanvraag in om een verblijfskaart als familielid van een Unieburger. Deze aanvraag gebeurt in functie van de Nederlandse echtgenoot van haar nicht, in het kader van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Op 14 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het hiertegen ingediende beroep wordt door de Raad verworpen op 22 maart 2019 bij arrest nr. 218 686.

1.6. Op 14 februari 2019 dient verzoekster een tweede aanvraag in om een verblijfskaart als familielid van een Unieburger. Op 12 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit beroep werd verworpen met het arrest nr. 229 755 van 3 december 2019.

1.7. Op 2 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster diende hiertegen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in dat door de Raad werd verworpen met het arrest nr. 227 542 van 16 oktober 2019. Het beroep tot nietigverklaring werd verworpen met het arrest nr. 233 613 van 5 maart 2020.

1.8. Op 18 december 2019 dient verzoeksters advocaat bij de gemeente Pelt bij volmacht een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemeente Pelt neemt op 27 december 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) omdat verzoekster niet op het grondgebied van de gemeente blijkt te verblijven. Verzoekster diende tegen deze beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, welke werd verworpen bij arrest nr. 230 841 van 6 januari 2020.

1.9. Op 13 februari 2020 dient verzoekster bij volmacht een nieuwe aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, ditmaal bij de stad Brugge, waar het gesloten centrum gelegen is waar verzoekster op dat ogenblik wordt vastgehouden. Op 19 februari 2020 neemt de stad

Brugge een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN

[…]

In uitvoering van artikel [...]52, §3[...], gelezen in combinatie met artikel 58 [...], van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag [...]van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie [...], die op 13-02-2020 werd ingediend door:

[…]

om de volgende reden geweigerd:

Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/haar aanvraag heeft ingediend; Het Centrum voor Illegalen is een gesloten centrum. Het is een transitcentrum waar de personen kort verblijven. Het Centrum Illegalen kan niet aanzien worden als een hoofdverblijfplaats, dit conform de Algemene Onderrichtingen van de bevolkingsregisters, gecoördineerde versie van 31 maart 2019. En uit de adrescontrole van het rijksregister blijkt dat het familielid die de gezinshereniging opent, niet op het grondgebied van de gemeente staat ingeschreven.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissingen:

I. Schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet juncto art. 8 EVRM van het Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een vande rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoeker (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

2.1.1. Schending van artikel 52. § 1 en § 3. tweede lid van het Vreemdelingenbesluit - artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet - toepassing op de feitensituatie in casu

Ten eerste dient er te worden gewezen dat de rechtsgeldigheid als dusdanig van de bijzondere volmacht niet in twijfel wordt getrokken, doch gesteld wordt dat uit de controle van de verblijfplaats (dewelke kennelijk niet uitgevoerd werd) blijkt dat zij niet in de gemeente verblijft alwaar zij haar aanvraag heeft ingesteld, aangezien verwerende partij zonder meer stelt dat het Centrum voor Illegalen in Brugge geen verblijfplaats is in de zin van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Het zou volgens verwerende partij een transitcentrum zijn alwaar personen kort verblijven en het centrum kan niet gecatalogiseerd worden als een hoofdverblijfplaats.

Uit een adrescontrole en de controle van de rijksregister zou bovendien blijken dat de Nederlandse nicht van verzoekster niet op het grondgebied van de gemeente staat ingeschreven, aldus in Brugge.

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt als volgt:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19 ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijf kaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

Uit artikel 52, § 1, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit kan er worden afgeleid dat er een controle van de verblijfplaats plaatsvindt ten einde de betrokken derdelander in te schrijven in het vreemdelingenregister en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden.

Uit de gegevens van het administratief dossier en de naar voren gebrachte bijzonder volmacht blijkt immers dat verzoekster op het ogenblik van onderhavige aanvraag en op het ogenblik van de niet gevoerde politiecontrole in het centrum voor Illegalen te Brugge verbleef.

De stelling van verwerende partij dat de Nederlandse niet tevens op een grondgebied van Brugge diende ingeschreven te zijn is manifest incorrect en in strijd met artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

Immers dat laatste bepaling voorziet expliciet dat uit een controle van de verblijfplaats (i.e. niet de hoofdverblijfplaats) moet blijken dat de derdelander-familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft alwaar zij haar aanvraag activeerde (in casu Brugge).

Bovendien is samenwonen strikt genomen geen vereiste om een gezinscel te vormen.

Artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit vermeld expliciet dat indien uit de woonstcontrole blijkt dat het familielid niet op het grondgebied van de gemeente verblijft, het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 weigert, wat in casu niet het geval is aangezien verzoekster effectief op het grondgebied van de gemeente verbleef alwaar zij de Bijlage 19ter heeft aangevraagd en ontvangen.

Het staat buiten kijf dat verzoekster op het ogenblik van de indiening van de procedure en thans nog steeds opgesloten is in het Centrum voor Illegalen 8200 Brugge, Zandstraat 150.

Verzoekster verbleef als dusdanig op het grondgebied van de gemeente alwaar zij de aanvraag ab initio instelde d.i. de effectieve verblijfplaats gebaseerd op een feitelijke situatie.

Waarom verwerende partij meent dat haar effectieve verblijfplaats geen verblijfplaats is conform art. 52 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet nader gemotiveerd. Het louter aanhalen van subjectieve motieven volstaat in casu niet.

Nergens in deze bepaling is vermeld dat een verblijfplaats in een gesloten instelling niet gecatalogiseerd kan worden als een effectieve verblijfplaats op het grondgebied van de gemeente. Er is evenmin nergens in deze bepaling opgenomen dat verzoekster of de EU referentiepersoon haar hoofdverblijf aldaar dient te hebben.

Het louter verwijzen naar de algemene onderrichtingen betreffende het houden van bevolkingsregisters dient verzoekster te accentueren dat deze onderrichtingen geen wettelijke bepaling betreffen, noch een algemeen rechtsbeginsel.

Verwerende partij diende haar wettelijke termijn om binnen de drie maanden na de aanvraag alle overige stukken te deponeren te eerbiedigen, aangezien verzoekster diende ingeschreven te worden in het wachtregister, dit in afwachting van de te neer te leggen stukken. Bovendien werd er ook een adres aanpassing uitgevoerd waarvan kopij in bijlagen (Model 2bis).

Verzoekster verwijst tevens naar artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet dewelke luidt als volgt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan. Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”

Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet lijkt precies te voorzien in een zekere mate van tijdelijke bescherming tegen een daadwerkelijke uitvoering van een verwijderingsmaatregel voor iemand in verzoekers geval.

“Het is niet betwist dat gelet op deze wetsbepaling, en dit in afwachting van een beslissing inzake de aanvraag gezinshereniging van 8 februari 2018, de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op dezelfde datum was opgeschort en dit tot 23 mei 2018, datum waarop een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen met betrekking tot deze aanvraag. Het is pas vanaf dat moment dat het bevel om het grondgebied te verlaten opnieuw uitvoerbaar werd en dat verzoeker er gevolg aan moest geven. In het voormelde bevel werd een termijn van dertig dagen voorzien binnen dewelke verzoeker vrijwillig het grondgebied moest verlaten. Deze termijn liep nog op het moment dat de verwerende partij vaststelde, in de thans bestreden beslissing, dat verzoeker er geen gevolg had gegeven aan had gegeven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/11, §1, 2° is derhalve aangetoond. De argumentatie van de verwerende partij doet daaraan geen afbreuk. Waar deze laatste overigens stelt dat ten aanzien van verzoeker meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgeleverd moet erop worden gewezen dat hem in de bestreden beslissing enkel wordt verweten geen gevolg te hebben gegeven aan het bevel dat hem werd betekend op 8 februari 2018, zodat voor de beoordeling van de wettigheid ervan geen rekening kan worden gehouden met een eventuele a posteriori-motivering.”

In artikel 52, § 1 van het Vreemdelingenbesluit wordt de door verwerende partij aangehaalde situatie niet opgesomd waarin een aanvraag door een Bijlage 20 het verblijf tot meer dan drie maanden wordt gewerigerd en door zulks te doen wordt er een voorwaarde toegevoegd aan artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

Er is casu aldus sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, juncto artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet juncto art. 8 van het EVRM.”

2.2.1. Na het theoretisch duiden van een aantal rechtsregels richt verzoekster zich *in concreto* tegen het determinerend motief van de bestreden beslissing, waarbij wordt gesteld dat het centrum voor illegalen te Brugge geen verblijfplaats is in de zin van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Verzoekster betoogt dat artikel 52, §2, eerste lid, van het vreemdelingenbesluit de verwerende partij ertoe verplicht een controle van de verblijfplaats uit te voeren en haar in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie met een geldigheidsduur van zes maanden. Verzoekster voert aan dat niet is betwist dat zij op het grondgebied van Brugge verbleef. Ook de stelling dat verzoeksters niet – de referentiepersoon – in Brugge diende ingeschreven te zijn, zou in strijd zijn met artikel 52 van het vreemdelingenbesluit. Verzoekster stelt dat dit niet vereist is en dat evenmin strikt vereist is dat zij zouden samenwonen om een gezinscel te vormen. Verzoekster betoogt dat nergens uit blijkt dat de verblijfplaats niet kan gevestigd worden in het gesloten centrum. De algemene onderrichtingen met betrekking tot de rijksregisters vormen hiervoor geen voldoende basis. Verzoekster betoogt dat overeenkomstig artikel 52 van het vreemdelingenbesluit haar aanwezigheid in het gesloten centrum moest worden nagegaan en haar een termijn moest worden toegekend om de nodige stukken in te dienen, waarna zij moest worden ingeschreven in het wachtregister. Tot slot verwijst zij ook naar artikel 1/3 van de vreemdelingenwet dat stelt dat de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten voor de duur van het onderzoek van de aanvraag wordt opgeschort.

2.2.2. In de huidige zaak is niet betwist dat de verzoekster bij het – per volmacht – indienen van haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie opgesloten was in het gesloten centrum te Brugge. Determinerend in deze zaak is dan ook of verzoekster haar gedwongen verblijf in het gesloten centrum kon doen gelden als verblijfplaats in de zin van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit bepaalt dat het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, een aanvraag indient voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter en dat, in dit geval, de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit wordt gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag.

Op 2 oktober 2019 werd ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven. Het is naar aanleiding van die beslissing dat verzoekster thans in een gesloten centrum verblijft. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en het beroep tot nietigverklaring werden verworpen met de arresten met nrs. 227 542 van 16 oktober 2019 en 233 613 van 5 maart 2020. Vanaf dat ogenblik was verzoekster onderworpen aan een procedure tot gedwongen verwijdering, zoals bedoeld in artikel 8 en volgende van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Verzoekster werd aldus overeenkomstig artikel 7, derde lid en volgende van de vreemdelingenwet vastgehouden voor de tijd die noodzakelijk was voor de duur van de maatregel. Deze vasthouding is in de regel beperkt tot twee maanden en kan telkens verlengd worden met twee maanden. Na vijf maanden moet de vreemdeling echter in vrijheid worden gesteld (behoudens redenen van openbare orde). Hieruit blijkt duidelijk dat de vasthouding in het gesloten centrum een bewarend en tijdelijk karakter heeft. Ofwel zal de verwijderingsbeslissing worden uitgevoerd, ten gevolge waarvan verzoekster het grondgebied zal hebben verlaten, ofwel zal verzoekster opnieuw in vrijheid worden gesteld, waarna zij het gesloten centrum zal (moeten) verlaten en haar verblijfplaats elders zal moeten vestigen.

Overeenkomstig artikel 1, §1, 1° en 2°, van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters, de identiteitskaarten, de vreemdelingenkaarten en de verblijfsdocumenten worden de vreemdelingen die toegelaten of gemachtigd zijn tot langer verblijf of die om een andere reden krachtens de vreemdelingenwet, ingeschreven in het bevolkingsregister of het wachtregister op de plaats of waar zij hun hoofdverblijfplaats gevestigd hebben. Artikel 3 van deze wet definieert de hoofdverblijfplaats als de plaats waar de leden van een huishouden of een alleenstaande gewoonlijk leven.

Artikel 16, §1, van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister preciseert dat de bepaling van de hoofdverblijfplaats is gebaseerd op een feitelijke situatie, dat wil zeggen de vaststelling van een effectief verblijf in een gemeente gedurende het grootste deel van het jaar. Deze vaststelling gebeurt op basis van verschillende elementen, met name

de plaats waarheen de betrokkene gaat na zijn beroepsbezigheden, de plaats waar de kinderen naar school gaan, de arbeidsplaats, het energieverbruik en de telefoonkosten, het gewone verblijf van de echtgenoot of van andere leden van het huishouden.

De Raad is te dezen van oordeel dat het hoger geschetste bewarend en tijdelijk karakter van verzoeksters gedwongen verblijf in het gesloten centrum niet verenigbaar is met het "*effectief verblijf in een gemeente gedurende het grootste deel van het jaar*". Zoals hoger geschetst zal verzoekster immers het gesloten centrum hoe dan ook verlaten, zij het door de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten, zij het omwille van een eventuele vrijlating.

Het gesloten centrum kan bijgevolg niet worden beschouwd als verzoeksters hoofdverblijfplaats in de zin van artikel 1 van de voormelde wet van 19 juli 1991, zodat een inschrijving op dat adres niet mogelijk was. De verwerende partij heeft dan ook terecht vastgesteld dat verzoekster haar verblijfplaats niet heeft op het grondgebied van de gemeente/stad, zodat de aanvraag zonder schending van artikel 52, §3, van het vreemdelingenbesluit kon worden geweigerd omdat verzoekster niet verblijft op het grondgebied van de gemeente. Vermits verzoekster aan de stad Brugge geen adres heeft medegedeeld waar zij kon worden ingeschreven in de bevolkingsregisters, diende de verwerende partij ook niet over te gaan tot een controle van een dergelijke verblijfplaats.

Het feit dat artikel 3/1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat tijdens het onderzoek van de aanvraag het bevel om het grondgebied te verlaten is geschorst, doet hieraan geen afbreuk. Vermits verzoekster immers niet kon worden ingeschreven, werd haar immers geen attest van immatriculatie afgegeven en mocht zij tijdens de behandelingsduur niet op het grondgebied verblijven.

Een schending van artikel 52, §3, van het vreemdelingenbesluit, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt in het middel niet nader uiteengezet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT